

Sobre poesia i sobre la meva poesia

CARLES MIRALLES

Tinc la impressió d'haver començat a fer poemes perquè el que no era fos; perquè almenys en quedés el poema, del que no era i jo trobava que havia de ser. Després, de mica en mica, perquè el poema em fes entendre el que no sé o el que no se'm fa entenedor o em refuso a entendre; o bé el que l'esforç, el plaer de l'escriptura hi fa aparèixer, a voltes, pels mots o més enllà dels mots, de la bellesa. I en el que és bell incloc el que és ver i el que és just, que sovint són l'amor i el dolor, tan nets, a revelar, a fer emergir de l'aigua indiferent i soma, càlida, que ens els té submergits dins del pou de la vida de cada dia.

Torres esfínx escorça

Escorça d'arbre imatges
i desigs, figuracions
i ensonyaments vermells, grans de raïm
verds de la por, escorça d'arbre,
la pell de la basarda
com la d'un préssec
senyalat per la pedra, simulacres
del concret i visible, trossos
de sol, terrissa que vas ser
cuita al sol, de carn roja i aspra,
escorça d'arbre i fosca, caps dels dits
de cobejança encesos, límits
del vent que ja no ungleja,
escorça d'arbre i llum escorça d'arbre
i els ulls que feien dia
serè la nit obscura
dels mots en tants de llibres
desats fins a l'incendi
del dia abans de l'àngel
enviat a torcar les llàgrimes
de l'extermini nostre
de cada dia, cadàvers esfínx
d'elles mateixes fades
d'un destí inexorable
de foc i sang i plor,
altes torres d'homes i dones,
rusc d'anhels tanta vida
el fil de tants d'alès tallat de sobte,
per avions d'homes i dones,
cavalls de flama folls i núvol d'odi
encès, ferides i ensulsidees,
de cada dia escorça
d'arbre, terrissa i carn, préssec de pell
de desig trèmul, sempre el sol
i fruita verda escorça
d'arbre escorça extermini nostre
de cada dia escorça.

Escenari per a una fi del món

Has rebut la pedreta blanca,
i els ulls dels altres actors són brillants, els ulls,
però el nom que hi ha escrit, cap d'ells en veure'l
no sap interpretar-ne els signes
ni tu que en saps pots dir-lo,
perquè tot és silenci,
el nom escrit a la pedreta blanca.

La vida, també tu
l'havies imaginat com una illa
rodejada pel mar
del respecte i de la justícia,
oliveres enllà
tota poblada d'arbres
d'escoltar i de comprendre,
d'estimar-se, treballar i ajudar-se
els homes entre ells,
de clivellada escorça,
oliveres enllà on el bosc comença.
L'amor mou cada dia, exacte i just,
encara el sol i les estrelles.

La vida i els peus a terra, la mort,
les teves mans als seus alts pits encesos,
la saó estesa del blat sense jull,
també tu havies imaginat
que eren coses plenes de sentit i de futur,
abans que us quedés clar a tots els actors
que el cel era un teló
que cobria el no-res i el gran badall del caos;
alçat el qual, de la platea arriben
el vent gèlid, l'olor de molsa penetrant
i les dents de la basarda esmolades,
vulva i tronc encès,
amb cuirasses de foc, jacint i sofre.

Un focus ja t'encega a l'escenari
i tu, actor aplicat, hipòcrita lector,
semblant a mi, germà, mostres al vent,
a la molsa i a la por, a l'abim
silenciós de la platea negra,
el nom escrit a la pedreta blanca.

Els morts a la pantalla i traduït del vàdic

Hi ha una alba sempre, diuen,
i el dia, acaba que s'enduu sempre
la fosca nit, el dia.
En algun lloc s'amaga
darrere les muntanyes
el silenci sense ombra.
En el llindar del món
ardent crema l'incest
i la mort hi madura. Fins que el sol
fa brillar l'encesa sang de les fràgils
roselles. La llavor
de la llum en el ventre estès penetra
de la terra pregona. La llavor
d'un déu a l'alba, en el llindar del món,
que flueix com un riu sobre la terra
del cos del déu nascuda.
I ve't aquí que la llum no penetra
en els ulls dels cadàvers
dels morts d'ahir al vespre.
Ben clar que ho veus a la pantalla:
fora, hi ha tolls de sang espesseïda
pel formigueig de pols
agitat per la brisa inquietant i ocre,
i fosca de no-res, a dins,
i el silenci sense ombra. Els cadàvers
no cobegen la llum sinó el foc o la sorra,
el crepitat de flames de la fosca
o el formigueig més lent de la pols ocre.
La nit sense llavor, la nit,
cossos orbats de l'alba.